

כבשת הרש של השכיר

[illegible]

ל כן, לא רק השכירים, אלא גם בעלי הון מעוניינים למנות איגודים
הם, לשמור על חגיגות מסוימת כעליית המחירים, דבר הנקרא בסי
כלנים "איגוד לצח מבוקרת".

אין יכות על כך שיש לעשות למען מיתון האינפלציה. אנשים —
 קודם — שמכינים כלכלית האינפלציה היא תוצאה של עלייה הספר
 ביחס לנכס המטרה. כשקונים שתי דרכים למטרות שווה 100
 ידיל את נכס המטרה ואז תקניק את נכס המטרה כשקונים להחליף את
 המטרה המבצעת נכס המטרה. וישראל אמר כך שיש יכוא. ותחתית
 לית כמאן ותשלמים. וישראל איננה מאשרת המשלה לכת
 ול על כך צריך לטפח מס המכירה. כל על זה אין יכות.

בהצטרפות על חובתית הממשלה למלחמה באינפלציה, הכילת את סטיג
ית תוססת היקף כמשרד 9 ותחדשים הקרובים, הצביעו בחיוב בל
גוף הקואליציה, משלנות ואחרוויציה נמנעו ורק ריקח ומוקד הצביעו

אין אנו שותפים לציון, שדך אנוהו, "מוקד", האכעונו טעלעם מעמידים
 תוכנית הממשלה למלחמה באינפליציה, וכן לעינוי הדיקטטור, כפי שהשגש
 הוכיח רבים בעצרת הנוכחית. טעמים נוספים תחזית תחומים הדיקטטור, כפי שהשגש
 נבונה ממשלתו. הברית אלה הם חלק מ"התחייבות" הממשלה: "ציוני המפלגה
 יהיה המרכז של התחרות, חלק כזה ותוך הברית: רבים ממשלה
 יהיה, בוויכוח במכתב על התוכנית יאמר יצחק בן אהרן ממשלה
 שדוה. חלק דיון ממשלה על חלק ממשלה הברית, כמעט תחומים הדיקטור
 שנה. אולם הם האכעונו כולו כעד התוכנית, אולי בגלל האכעונו
 שנה.

[illegible]

והאמוציות של הלכה והמסדר איננה מתנגדת לגילוי ככשת הרש
השכיר — תחום הדין. ואמריה בבכשת כיקרי את המשטלה כשי
ים: א) משטלה זו, שהיא עצמה משטלה מימית ושהיא איננה מאמי
איננה יכולה לדרוש ממנה, לשם זו שצריך להקים כמובן
של תיכח לאמי. כל הערים המשטלה עומדת בקוסט בהם אחריו לכו
ואתה אחם לני (חודשים) ואיו לא משפיקים.

קבאלציה וזו כלה, אשר ראו מוכרחם לחתוקי רוקא עכשו אה
 נדורו על שהיא מגינה על תוספת היתר, און מצטעצע מאד לצין
 און מפתיעס און ויה נא גניי ריי, התנועה לכימיות האורח, און מן
 התסחרות אינזא מגינה על תוספת היתר, אלא על תוספת יקרה, וזה
 אשר חלו בעם הקרח כחומצת רשימת ז' של שולמית אילוי, און
 אהן איל תל שרשימ בעם חזקת, און גניית יכול כך תלתימית לחומצת
 מכימית מצטערת און מיינצת אה חזק שכונת.

התחלבות המדשימה של כל חסיעות כשיטה האחרונה של הוועד
של של האחרונה (כיום א' האחרונה) בדחיית תקיפה של נפישות האו"ם
וע כחוסה היסוד. וזה. במסומה. ללא חסדים בחולדות החסרתות.

התחלנו וזו עשויה להניח יסוד למאבקם של השכירים לא רק כשאלת
החזקת הדיור, אלא גם כלמי נסיונות ותכסיסים אחרים מצד האוֹדֵר, שלא
יגיע עשיו תורם, כדי לקחת "דרך החלון" מה שנבצר ממנו ליטול
ההחלטה.

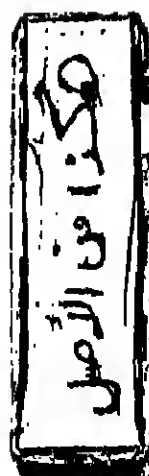
ימים יגירו ויסרנו מה קדם סיווג להחשלושלות הזכרים, שהזכרים את
הסוכריה ונחמנו באות נגד לרעיוני החזירי וממלשלת וכן אט אט
ק. שהיה זו, התגב, במסית, א. ורואה של חקלוט גנימיות במשרד,
מזן שהחזיריות חזקה באותו חסד ומחל, רזי לבי סס - ונח
מזן ואחד כדורש אט ממל: חקידו החזיריות הזכיריות מלבי לחלוט
ק. משה את רחמ' מהכיות האמיתיות של חמשק הישראלי, המלס
גלי אנגליזת ממחלת.

אחד התפקידים המרכזיים במאבק המעמדי כעתיד הקרוי הוא לחזור
כות על שאלת האינטליגנציה את ממדיו הנכונים ואת מודיו האמיתיים:
את מחירים, הנבלח רווחים וסמינה מכיסים מלאים, ללא הישנים
ומים אלה, יחווירו גם הישנינו כתחומי תוספת-היוקר והשכלה.

כלכלה במצור

מעלות - תשבץ של גישות

כל הכבוד לביאטה!

בכנסת השמינית

מעלות: בדיקת המצב והמסקנות

[illegible]

אין לי מנוח מלהביד, שאחוז שר בט'
חן לשעבר ידוע, כי עוד בימי יחיותו
רמזיל נתן ליצור עובדות עוד ידוע
לוח עשתיצדיות. בנשיבות אלו, אנו, חבדי
ההנבט והאיבוד דהר, איננו יכולים לדעת
חסכ בתיאורו, השאלת השאלות הוות

נקודות התורפה

[illegible][illegible]

שאר הבטחון: החגד
החלטת הממשלה

[illegible][illegible]

**נעשינו עבדים
לקונצפציות**

על המצב שהיה במעלות ובמביבה הת' ע' ח'פ' ק. בדגא (החית' והחית' התור' (ח')

הרבר והראשון הוא, במובן, חוסר בונ' ת, והבונת לחוסר בונגות כללי. לא וית' ת, והבונת לחוסר בונגות כללי. לא וית' ת, והבונת לחוסר בונגות כללי. לא וית'

ג'ישה צבועה

[illegible][illegible]

הדילמה העקרונית

ראשית כל ים להחיה שאין עוררין
בן שוואתיות לבחור העיבור באור
עלות מאקדוט בדי משמורת ישראל ולא
דין צדליה ופני דיעה בבל, שיום 15'
אין צדליה ופני דיעה בבל, שיום 15'
אין צדליה ופני דיעה בבל, שיום 15'

א) חרשלות של בנות הכנסת באו
מזרע מרוב עמלות - על אף
באותה של פרדז - על החלוא
אחרי חתומי החתולאז מרשע
שחולאז מרשע - שחולאז מרשע
שחולאז מרשע - שחולאז מרשע
א) חרשלות של בנות הכנסת באו
מזרע מרוב עמלות - על אף
באותה של פרדז - על החלוא
אחרי חתומי החתולאז מרשע
שחולאז מרשע - שחולאז מרשע
שחולאז מרשע - שחולאז מרשע

וּמִמֶּנּוּ הִתְנַחֲמוּ הַמַּלְאָכִים הַמְּבֹרָכִים
— הֵלֵקוּ אֶת הַמַּעֲרָךְ בְּכֹחַ הַלֵּל וְהַלֵּל בְּאוֹרֹחַ
הַמַּעֲרָךְ דָּאֵנָּה. אֵינִי שֹׂקֵם, בְּשִׁי שֶׁבֶד
חֲבֵרָה הַנִּבְנֶה מִשְׁרָשֵׁי הַיְּלִידִים הַנִּבְרָאִים, קֹדֶם.

[illegible]

ידוע ליתחם את הרביה, וזה ענין לא
הנכונה בזה: הרשעות השטן והחל
החיים של תורה ודעות השטן
החיים והלכיים, הירוש השטן
שמות שרד - זה חס שקרה לו בקרב
מעות וזה נח תהיה של קרב מבנה
של החלוצה הבחינה, לבואה
ש' אמש קצת מוסר, וזה רצית
שחלוצה, מבנות מעלות מנחם הירוש
ש' ב' ובחנות חזק, כי נח העפע חזק
ל' מהל, כי שרש בקרב מבנה וזה
גם בחלוצה, כי ש' לירוש לבני
אלה וזה כי אין יתחם שר
וזהו וזה כי תחבים מסר.

נגד התנחלויות חדשות ברמת-חגולו

תתוצאה היתה המעט שהוצלחה הצבאית
היתה רק חלקית, כאשר השתלמנו על
בית הספר וחסלנו את המחבלים, אבל
למנועם לא רצינו להיות בכך.

שלישית, שכן מדובר בקהילה חסידית, וזוהי תרבות שיש לה אופייה משלה. אולם, גם אם נניח שישנה חשיבות רבה לזיהוי המסורתי, נראה שישנה חשיבות רבה יותר לזיהוי המודרני. למה? כי המודרני הוא זה שמאפשר לנו להבין את העבר. לכן, חשוב מאוד להבין את המודרני, כדי להבין את העבר. לכן, חשוב מאוד להבין את המודרני, כדי להבין את העבר. לכן, חשוב מאוד להבין את המודרני, כדי להבין את העבר.

בקטש הראשון הוגנו לפני 21 של הריח המפניק. שבידנו נאמר: ישישנו, מר וינו הרמסמביל היתה בורדת הלחלוני. מר וינו זאת משכבה, שורדך חפזיה טיטול בביתא ויהא עקולה צבאית של מיצת ושחורד בני תפרובב בביתא ובכישא נגשד עקבי ד חתול, לטמולן, חפזיה עמדת הרמסמביל, כי יש ליה משא ומתן עם המהמרים, מבטא הלוגי לשורדך בני תפרובב כי בדיב עס חתורוש של המהמרים אמורים, ואם המשוזומת לא יצליח ייש לקום בפעולה צבאית. גם הרמסמביל נגשד עקבי כמנדור לא במשך ד חתול.

הקטע השני הנוגע לש"ס 24 של הדיחה, ממשיך את אותה הדיסקסה, כאשר בו: "שך במחציתו הענייני מתבטחילי לבנין, ורעמו" וזהו נכונותו עם המושג השטותי והמחזיק, שלא חזר שכן והתקשרות בענין דות, עם זאת, על ענין המבטח, אלא לאור עקביות אשדור הממשלת לעצמה, הדימוי, מאידך, עדיף יגדל מרים ביצורו הדימוי, אולם לאור שחשבונו שאין להשיב דבר במשאל ומעון, נהן את ה"גורל" ביצורו העדיף.

והקטע ותחתיו שאני מורה לקרוא בנע
לעמוד 25 של תרי"ח: "שני גורמים היו
ידועים לממשלה באותו זמן: ומצדו של
שר הבטחון, כמד עדינה לבנו ושחר
הילדים בבית, חזק כמעט האדיט ש"
ישראלים לחילוק מרבנות בקרב והלדים

חורה על תקרים, מבנה, מחבר בנפת וכה"ח אני גא על שיקולי הרממב"ל ובוט ער עמקי נשמתי על חזמיתו של שלית רצ"ב, שחשקנו, בעונותינו, תקופה בה

ממוסבת על חוץ המבטח.
דמה לי, כי ישנו של הרמטכ"ל, מר"ר
וכי נוד, במרשה זו היא שצריכה למשש
לנו דלגלגנו עתה ירלמסו כי כן קשות
סני נר שרובה, אסח אס חוללה ירל מרס
בלה עתה.
באזה צה"ל (מסר) שיהיה יתורס

— האם אין השר סבור, שמעשים מעין אלה גורמים נזק לאישיוער לאיגמרם ה־ישראלי?

לעני מערכת הקטטור ולעני דבנפת היא
שאלה עקרונית. אני אראה זאת במשנה
חמוד, שאם אנחנו נקבע עמדה עקרונית ה'
אומרת, שאם המחליט יצליח לקחת בבני
דרכה ילדים, אז יוכל לקבל את מה

שהם רודפים ובטחם לצאת בחיים — תחזין או ראש-הממשלה?

**„מוקד“ מציע לרון במלואת
הכנסת בביצוע המלצות
דו"ח ועדת-כץ**

ת-תחולול
 צפיה של חלילי עוונות ורבי משה שניידר
 נבחרת ומבטח שחוקקתה יסוע
 "מקד" במחשבות הנהיגה חז"ה
 משיח לעולות על מדרגות
 הבנות אל נושא דילרים ודיני
 מבוקשת, כפי שהתקפת בדידת ופרד
 ראש-המשפט לעניין זה, שהוגש ו'
 מוססם במלך 1973.

— מרוע לא תבדוק חמשה סודות את
מדיניות התתישבות שלה בשטחים המוחז-
רים. תתקבל עליהם חלוקה נפרדת.

וקם במבמה להקסיק את תהליך יצירתו של עובדו להחזות בתהליך הדש של יצירת הדברן ממסלות־סרב ונעזים מדי־יום עלמסיים לבוא אל שולחן חריונים, שטר שומסס לבוא מוטיביליון, עפבורה

היה זהו חלק מההתאמה של ישראל לשינוי המדיניות. ההתאמה הזו הייתה חלק מההתאמה של ישראל לשינוי המדיניות. ההתאמה הזו הייתה חלק מההתאמה של ישראל לשינוי המדיניות.

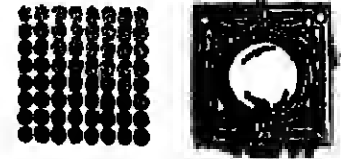
**מדוע הודת רובר המשלחת
הישראלית בזינבא?**

בעתוני 5 ביוני 1974 עורסם, בי ראש
מחלקת צה"ל בוינה. זאליה הרצל שער,
על מדרי"ומה.

נרף גלילי

קלעים

לזכור בעשפת הקולנוע

מליני זכרונות - קולנוע בין-יהודי ת"א

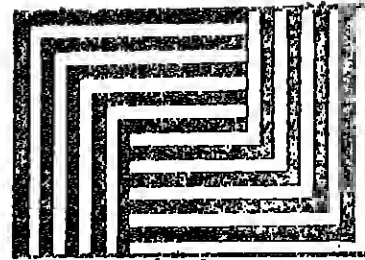
מסכים בין ערב ואווירה לבין כלי מניח בין סגנון לבין עקב, בין כלי כדור בין סגנון לבין עקב, בין כלי כדור בין סגנון לבין עקב...

הגנה לאחור, רגעים המפזיזים המפזיזים... אנשים של מליני גזק גזק לפרזות ולפזות... אנשים של מליני גזק גזק לפרזות ולפזות...

אנשים של מליני גזק גזק לפרזות ולפזות... אנשים של מליני גזק גזק לפרזות ולפזות... אנשים של מליני גזק גזק לפרזות ולפזות...

דוד סלה

במערכה

קריאה למעורבות יתר בבעיות המדינה

דברי נ. מרגלית, נציג "מוקד", בוועידה החקלאית

אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר...

ג. ההתיישבות בשטחים והשלום:

אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר...

אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר...

אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר...

אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר... אנחנו חייבים לתרום את חלקנו ברישוי הנגזר...

פריחתן של שתי להקות

האשונות באירוסה ובחמשתות הנאיראליסטית... פריחתן של שתי להקות...

הפסול הראשון היה בשל דבש שינפול, הרקדנית הראשונה... פריחתן של שתי להקות...

הפריחתן של שתי להקות... פריחתן של שתי להקות... פריחתן של שתי להקות...

הפריחתן של שתי להקות... פריחתן של שתי להקות... פריחתן של שתי להקות...

הפריחתן של שתי להקות... פריחתן של שתי להקות... פריחתן של שתי להקות...

כוחה של רוח האדם / מאת דוד סלה

במעט שאני נחקל ביצירה מסרית, המעט... כוחה של רוח האדם...

מחבר הספר, "דרך אל-מוות", עבר על בעשו את כל המוראות... כוחה של רוח האדם...

מחבר הספר, "דרך אל-מוות", עבר על בעשו את כל המוראות... כוחה של רוח האדם...

מגבית ההתפקדות של מק"י

נציג	335
בני-ברק	230
דמלת *	225
בת-ים	180
נס-ציונה	160
יפו	120
אודים בחו"ל	120
4,425	
* (מכשור שעבר בכל טורח)	
מסגרים אחרים שמענו כי כל חברי המפלגה כבר התפקדו. זה אסגם יחד, אבל יש לשנות גם אל אחרים, אל כל מי שתומך במק"י, ולתמוכנו להפגין את יוקתו אליה. התפקדות המחנה כולו ויחד מיבצע חשוב, הרחק מעבר לב-הינה המסגית - אף כי לבסוף יש חשיבות, וליח מאן דליל.	
אין איסוף, סניף שיוכל לומר על עצמו כי "סיים" את ההתפקדות, ואין הצדקה למספרים, "קטורים" וקבוצים בבבלות חזות-כדור זו - להחמרות משמעותיות בשבוע הבא!	
ועדת המגבית	

פועל יהלומים הצבע קנ מוקד

מק"י - סניף תל-אביב ביום ר', 24.7.74 בשעה 8 בערב תיערך ב- מועדון ד"ר בנרשט 60 אספת סניף על הנשוא: חדרך לזיכור מחנה השלום בישראל יצו החברים: ב. פאלש, פ. גינופי

עקדא פן الأصل

צריך עיון

האם צדק לנין ביחסו ל"בונד"?

מאת

לואיס האראפ, עורך "ניוואיש קארנטס",
ניו יורק

דים בשטח זה, ראה הבונד באוטונומיה הלאומית את הערובה היחידה לשימור זכויות לאומי. סל "האוטונומיה" העמיד לנין פתרון, העשוי להי- חשב דאריקאלי יותר, במובן זה שהוא יורד אל שורשי הבעיה. ריבוי לאומי הוא שמירת מעמד בעל זכויות-יתר של לאומיות אתר בלטי אחרת, על-ידי הגבלות הזכויות הלאומיות וזכויות הפרט של בני הלאומיות המרובות. לנין אמר, שהתבוננות המא- סיסטית נועדה להגות "שימור" של לאומים ושפות ולאחר את כל זכויות-היתר במובן זה, כך, במדי- נה המארגנסטית, כל האזרחים של כל הלאומים, יתולו עליהם אחות חוקים, בלי שזכויות-יתר ש- הענקו לקבוצה אחת יינתנו גם לקבוצה אחרת בל- שיה. לכל לאום יהיה סיכוי להתפתח ולממש את חיי הלאומיים במסגרת האינטרנציונאליזם הפר- לטארי.

שתי צורות של התייחסות אל היהודים

לפני המהפכה הבולשביט הבחין לנין בשתי צורות, שבהן התייחס אל היהודים, צורת אחת הייתה ה"ריבוי הלאומי", התבונן הוא לכלל המגמות התרבותיות, לא רק למגמה הפרולטארית, בתוכנית ה"בונד" של אימנח לא מייסדות, יקבע בוחן של המגמות התרבותיות השונות, בני שכן מוצאות באספה ה- לאומית המוצעת, על-ידי בוח-ההצבעה של מחוות- התחרות השונים, לא הייתה שום ערובה, שהרבות הבעלים היתה השלטת, לכן, במידה שהרבות קרם מצב שלא העניק בהכרח יתרון למעמד-הפועלים, מימה ה"בונד" תסיס תרבותית על-מעמדית. מאידך יש להזיח, שאם מקורה כללית של הממשלת פועלים תצוה על ריבוי מגמות תרבותיות ויחידות ריאקציוניות, חרי ה"בונד", בהתאם לתוכנית הא- סטנומית שלו במסגרת המשטר הקיים, יהיה מסכים עם אפשרות בואת, אבל ה"בונד" מצידו ביסס-צא- ליומ דמוקראטי, שבו ריבוי מעין זה גורר, בגרמא, את עקרונותיו, מה אמר יעשה או ה"בונד" ? קשה לנחש, אך מה שברור הוא, שה"בונד" לא בטה במ- דינת פועלים כי הבדי בכל מקרה לא תזכויות הלאומיות של היהודים, שכן, הוועדה הריבית של ה"בונד" בשנת 1901 החליטה, ש"הערובה היחידה לזכויות לאומיות, שווה" היא "האוטונומיה לאומית", ביקורתו של לנין את הפנים "התרבות הלאומית", בני שהבונד הבין אותה, כרעיון אל-מעמדי, והיה זה, מה, לסמור, מכיוון שהבונד, בהצטרפותו לפרולטאריות, לא נתן לה תוכן מעמדי, בים, חיבת אחד של עמדת הבונד לא נכלל בגישה שנעשה באן, והיא, שהמדינה "הבונד" תהיה: חוב- הוועדה-האנחה היחידה, ללא הבל מעמד, במשך מאות בשנים והיתה, תחתיה הוועדה, והיא ערצת-היום, גרשה לריבוי- והפליה בללל התבוננות הרגש הלאומי וריבוי-היהו-

האמין כי בל בתי-הספר של כל הלאומים תיכיים להיות מנהלים ומבוקרים על-ידי הממשלה המרי- ויה, בכל משרת-תינוק ציבורית. באותו זמן הסכים הוא, שביטול כל זכויות-היתר הלאומיות יצדיק, ב- מסקנה,למשל, לשבד "על חשבון המדינה מודים מיתרים לשפה היהודית, להיסטוריה היהודית, וכו', או שהמדינה תספק מבינים להוצאות בשביל ילדים יהודיים, ארמנים או רומנים, או אפילו בשביל ילד נרוני אחר". לידיו של לנין, באותה תקופה, היה פתרון של שאלת היהודים, ריבויים רדישותיהם, בביטול מחולל של כל הגבלה על שוויונם, אספקה על-חשבון המדינה של כל האמצעים הדרושים לבי- סוים הלאומי-תרבותי, ובמסור-של-דבר סמייעתם של האומה שבקרבת הט תיים.

משוב כך, באשר הוקמה המדינה הסובייטית, תנו- שנה המדינה הלאומית ביחס למיליוני היהודים, דוברי-היידיש, ששוחררו מן הגמלות וממקרי ההסלית, כך קרה שהקמו בתי-ספר יהודיים שנוהלו בשפת אידיש, נוסדו בחבי-עצ באידיש ובתי-הוצאה לספ- דיס, ואידיש גם הועלתה למעמד של שפה רשמית בא-אלה אודים של ריבויים יהודיים, היו אפילו מבייסים בפרים יהודיים באוקראינה, בתי-דין יתו- רים ומשקים קולקטיבים יהודיים, בשעת שיתודים דיס וזמר לא תוך בתי-התורשה ואל הערים, שא- סוד היה להם לגור בהן קרם לכן.

סטאלין — התבוללות כפזיה

באותו זמן התבוללו יהודים בקצב מהיר למדי, אבל סטאלין לא התספק בקצב התבוללות ויחידותיהם המבו לאחד מהתומי הוים התרבותיים שסכלו מן ה"ריבוי סטאליני. הוא קט בעצמים של התבוללות "המדינה" שמשניהם הוודר לנין בשנת 1913. חלל משנת השלישית המאוחרת פחה סטאלין בהיחסים המבינה של המסורת היהודית, תחילה לאט, אחר- כך ביהר-שאת בתקופה שלאחר המהפכה, עד שכל-ל של הפירוק שולמו לפוע בשנת 1948: צעדים אנו-יהודיים ננקמו עד למחול של סטאלין בשנת 1953. המדיניות-שלאחר-סטאלין ביחס ליהודים הני- בה יתורדים אחרים לזכויות הלאומיות של היהודים (הידיון האיד "סובייטש הימלאג", במה פורים באידיש, קונצדטים יהודיים, וכו'), אך המדיניות-ה- בסיסית נשארה זו של התבוללות כפזיה, בן-בוטן- שיקמו של לאום יהודי הובר בדרכים שונות, כולל הברת מעל דיס הדבוגים סובייטיים והינדית יהודים לישדאל.

בין אטימיליאציה לאטימיליאציוניזם

מגמת התתבוללות, בתנאים דמוקראטיים היא עוברת קיימת. אפילו אחרים מראשי ה"בונד" לא ערערו על האפשרות הממשית, שיתורדים יתבוללו במסור-של-דבר, בימי געוריו מן ולרימיז. סרם, דובר ראשי של ה"בונד" בשעתו, בתשובתו לבי- קורת שנפתחה על ה"בונד" מעל דיס "אסיקרה" בשנת 1904, שאמילן ה"בונד" איננו יכול לצפות בראש את גדל היהודים, הוא איננו נגד התבוללות, אפר הוא, אם זו באה בתוצאה מתפתחות תרבותיות, ללא לחץ מן תווח. התתבוללות בתור שבקאת, סבור היה, איננה דבר רע, "איננו נגד התתבוללות (אסי- מיליאציה)" — כתב הוא — אלא נגד אטימיליאצ- יונים... וחשני מלחץ תיווני, האורגניזם העממי עצמו קובע את גדלו במרוצת ההתפתחות. אלא דעתו של מרס היתה עמדת מיעוט ב"בונד", שהתנגד לבחון בתוך התתבוללות ולאטימיליאציוניזם, מרס חסר את-בן-בן גם הוא לחסך לנחש של שפת אידיש. כלים אחרת, האטימיליאציוניזם בתורה מפעיל לחץ על היהודים להתמסר עם עם הרוב, ומשום כך טעב מן תווח ביטוי לאומי יחודי, המאמץ התרבותי של יהודים להתבולל מתחיל על בן בביון של נשידת

יסודות התרבות היהודית ושל אימוץ מבוט של מהגרי לאום הרוב, אט מאמץ המתבולל שתהליך זה ניתן לביצוע, עליו להבדיר בכך שאסודי נט הוועד, בלומס, דבקות בסיתות חיבוי של התרבות היהודית, ברט, יתכן שאף אחר מן התחלילים הוולונטאריים לא יכריע לאחד ימים — בכל שלא יאריך — אלא תנאים אובייקטיביים עלולים להוביל במסור-של-דבר להתבוללות ולהיעלמות הפוים של היהודים ב- ישות נפרדת.

ניתן לשער, לעומת זאת, שלנין לא לקח בחשבון אי-אלה צדדים חשובים של ה"התבוללות" שאידיעה ברמקראטיות הבורגניות. היתה זאת ההסתחות בה דציה, שהיא לא בת אותה במדויק, מאז ימי לנין יש להבחין באי-אלת תבונות, שהן הכרחיות לאופן הוולונטארי המשווער של התחלק, בפ שדואר ה- התולדות בבירור, אנו מבינים עתה, כי במקרים דיס היתה זאת התמדת האנטישמיות וההפליה ב- שטחי החיים השונים, בחברת, בחינוך ובתעסוקה, בדמוקראטיות הבורגניות, שהביאה יהודים דיס לכלל החלטה, כי יובלו לזכות בבנינים לתחומי-חיים אלה אם ינטשו מרצונם את כל סודות היהדות, ברוב המקרים הית יסוד חוק של שאיפת לעלות במעמד התרבות.

נכון, תהליך זה היה "וולונטארי" במובן זה שה- נוגע-דבר "בתר" בעצמו בשניו, אבל תאם יכול מארגנסטם של מישוה אחד לומר, שהדיה המוצא הלאומי והתבונות הלאומיות, כדי להתקבל למעמד התיווני של לאום הרוב, עדישה שפסידת תווחת ה- לאומית אפילו במחיר של מעמד נחות ? ובי בבדיה תווחת נגד תחלולין תלחץ התבונות ? בלום יש מסך בלשון דובר, שישוד חשוב ביותר בתתבוללות יהודי השני והשלישי של יהודי אמריקה הית דחיה מתברר של תרבות יהודית מסוב כלשון, מתקדמת או ריאק- ציונית, שהתבססה על שלילת אנטישמית, לבנה, נוענית, של תרבות מעמד-הפועלים היהודי המרובת ? אך גבן גם, שמגמת התתבוללות של היהודי תאמ- ריאק היתה במידה מסוימת בלתי-נמנעת בתנאים של תיריות דמוקראטיות יחסיות.

לנין — הלכה ואין מורדים כן

שנינו רציני אחר של השקפת לנין על תחת- בוללות תומיע בתורהויות מבויבה בארבעים ה- שנים האחרונות, תביון בתקופה האחרונה הובית, שהתבוללות אינה מחוזה בהכרח פתרון של השאלה היתרית. לנין רק התעלם או חקל ראש בתחטרת האנטישמיות ובחלית השורדת בדמוקראטיות ה- בורגניות, למען מעולם אל תלם איש, שהקיקו היהודי המתבולל ביותר במערב, תהיה נדמית יהיה קרבן של השמרת עם. יש אירונים מרה במבט אחרת אל הכריתו של סטאלין בשנת 1913, בפולטום שלו עם ה"בונד", כי "בנרמניה... קיימת מידה גדולה או מחותת של חוש מדיני, אין זה מפתיע, כי בגרמניה לעולם אין המדיניות של עסיתות" לבשה צורת של פועות.

לנין אי לא העלת בדעתו את האפשרות של תהית האנטישמיות במשטר סוציאליסטי — בבדיה-המעי- צות בימי סטאלין, בתתבוללות הכפוית בתקופה סטאלין, ובצורת קצת סחות תריטת בתקופה שלאחר השוואת, וא בהתמדתו שלא תאומן של אנטישמיות חריטת, גלית, בולין של שנת 1967, 25 שנים אחרי שנת 1904, כ"בנרמניה... קיימת מידה גדולה או מחותת של חוש מדיני, אין זה מפתיע, כי בגרמניה לעולם אין המדיניות של עסיתות" לבשה צורת של פועות.

לנין אי לא העלת בדעתו את האפשרות של תהית האנטישמיות במשטר סוציאליסטי — בבדיה-המעי- צות בימי סטאלין, בתתבוללות הכפוית בתקופה סטאלין, ובצורת קצת סחות תריטת בתקופה שלאחר השוואת, וא בהתמדתו שלא תאומן של אנטישמיות חריטת, גלית, בולין של שנת 1967, 25 שנים אחרי שנת 1904, כ"בנרמניה... קיימת מידה גדולה או מחותת של חוש מדיני, אין זה מפתיע, כי בגרמניה לעולם אין המדיניות של עסיתות" לבשה צורת של פועות.

האחרונות, שנים רבות אחרי שלנין ואחרים הכירו על ההתבוללות בבליח-נמנעת במשטר הקפיטאליסטי המאוחר, שלא לדבר על הסוציאליזם, התחרשה ב- עוצמה הכרת במצא האתני בקרב הלאומים השו- נים מהם מירבבת אוכלוסיית אמריקה, עד במה ש- העלת לא התאימה למציאות ניתן לשמוע מסייענו של קאטסקי, באילו "היעלם" של האינדיאנים האמ- אטילו האינדיאנים ש"נעלמו" מחפשים היום וזוה תרשה, תרבות וזכויות בקבוצה, תחת התתבוללות, מתברר, היתה הבללה מופשטת של מציאות תרבותית מורכבת.

מי צדק ?

באשר שבים ובדקים היום את הנימוקים בעד תנוד במלומס בין לנין וה"בונד", חור מבט אחרת על הפרספקטיבה של המאורשת המסעדים שהתחוללו בינתיים, תובל למר שעמדת ה"בונד" הצדיקה את עצמו ? שאלה זו תוודר רק באשר מבינים, כי לם- נינו לא רק בעיה תרבותית, אלא בעיה תנועתית ליסודות התרגון של התנועת המהפכנית: תאם יש להסיר את המסלנת המהפכנית למסלנת ריבויית או לשדאציה של מסלנות לאומיות ? אילו קיבלו את עמדת ה"בונד" בנכות מרדאציה, תאם היתה מתחיל- לה מהפכה סוציאליסטית בשנת 1917 ? ואם לא, מה היו התוצאות ? אין טעם להרהר בשאלות אלה. מאידך, מה שברור הוא, בני שאמר סטאלין בפא- מר בשנת 1913 על השאלה הלאומית, שמוסדות (ואוטונומיה תרבותית-לאומית מיושנה יצירת-מם- דות) אינם יכולים, בתור שכלאה, "להבטיח את ה- לתפתחות התופשת של אומות" — או לאומים, יש חלופות.

התובת היא מהלכו הקטלגי המרבה של סטאלין עצמו נגד התרבות היהודית ונגד גציניה, הוא הפסין בכך את האמת של הצעתו-הוא באחרת מאמר, שה- ערובה היחידה טמונת במשטר הכללי השודר ב- ארץ, כך, אמר הוא, "אם אין דמוקראטית בארץ, אין שום ערובה לחיטוש המלא של התפתחות תרבותית של לאומים". כאשר הסיר סטאלין מבדיה-המועצות כל דימיו של דמוקראטית, היתה הוא תופשי למסל ביהודים כפי שראה לנחוץ, לצורך מטרותיו המדי- יות.

הישובים הומים גבונים לנין דמוקראטיות ה- בורגניות, יהודים הנו מופשט יחסי, פעילות תרבו- הית ובניית מוסדות תרבות ותחלול בהתאם לעדיפות של מעמדות שונים וקבוצות של יודים, ללא תח- ערבות או הפרעה. האוטונומיה התרבותית הלאומית, שבה צידר ה"בונד", לא התאימה למבנה הממלכתי הבורגני הדמוקראטי, אשר נמצע עקרונית מכל תח- האומות, שהתתבוללות היא קרובה רצונית, לנין עמיח שהציע ה"בונד" לא היה תווח או רלוואנטי, כי שום קבוצה לאומית לא בתנתן סוביות-יתר, לס- הות בחוק, ריבויים של תכושם, תציקאנום תאי-ס- דאנים חדש לבטל את מעמדם תנועת מבחינת בן- יחיתם, או, ליתר דיוק, ביטול זכויות-היתר של הלי- גנום ביחס אליהם. בעיות הלאומים המרובות שלנו ייתירו על-ידי כך שיענקו להם דמוקראטית מלאה בזכויות בקבוצת.

כך דאנו בשנים האחרונות של מאבק מוגבר למען זכויות האזרח, דחתם זכויות הקבוצה לא רק למסר- מזה עברות ושיטון, אלא גם ללימודים אתניים, קיימת תנועה להשגת הכרה למקום ואיו ביוסטורית, ש- התנהו עד בו, של תכושם, הווסור-ריקנים, תאי-ס- דאנים, יהודים וקבוצות אחרות, בחלק של התנועה לביטול זכויות-יתר קבוצתיות, מלחלילים האתני במסגרת השתתפות דמוקראטית בזיו הכלל, הסבו את מקומו של בור, ודיתון, שבו צדיכים היו להישק קור-האומים הלאומיים.

ההתבוללות — להביל מן ההשתלבות — בתנאים דמוקראטיים, רחוקה עתה יותר מאי-פעם. בשנים

מקדון אל